

да видимъ, да чуемъ, да вкусимъ, да подушимъ, и да похванемъ.

М. А що е духъ?

И. Духъ ся казува онова нѣщо, което мысли въ мене, и чувствува, и познава, що е добро, и що е зло. Той нѣма видъ, нито шаръ, нито гласъ, нито миризмъ, нито якость, нито мекость. Ты ми каза, че то е душа-та.

М. Помнишь ли, Иванчо, що ся разговаряхме отъ завчера за Петра?

И. Помниъ, мамо.

М. Ты знаешъ, че турнахъ тѣло-то му въ носило-то, и го занесохъ на гробища-та, и тамъ го турнахъ въ гробъ-тъ, и го заровихъ съ пьрсть.

И. Нѣистинъ, мамо. Азъ отидохъ веднаждъ да видѣхъ гробъ-тъ му: защото често обыкновамъ да ходѣхъ тамъ, и да размышлявамъ за него, и нѣкой пѣтъ ми дохожда да плачъ. Трева-та покрыла сичкыя-тъ му гробъ, и на края-тъ му има единъ камькъ, на когото е написано въ коѣхъ годинъ е умрѣлъ Петръ.

М. Когато умрѣ Петръ тѣло-то му погребяхъ въ землѣхъ-тѣхъ, а душѣхъ-тѣхъ му не погрѣбахъ. И твое-то тѣло като умрѣшь ще погребѣтъ въ землѣхъ-тѣхъ, но душѣхъ-тѣхъ нѣма да погребѣтъ никога.

И. Душа-та ми ще живѣе ли, като умре тѣло-то ми?

М. Душа-та ти не ще да умре никога, само тѣло-то ти ще умрѣ, и ще го турѣтъ въ гробъ-тъ, и тамъ ще стане на прахъ;